

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

MARTÍ FRADERA

►► Un home llança a la Rambla una espècie de catapulta blava que sembla un ovni, dissabte.

De la cuina a la venda ambulant

La primera cosa que em va dir l'home és: «Nosaltres no robem. Hem treballat molts anys en cuines, en fàbriques i carregant o descarregant camions i, per la crisi, no tenim feina». Ja fa mesos que al comerç ambulant s'hi han sumat homes del Pakistan que, és cert, durant anys havien estat la mà d'obra invisible d'aquesta ciutat. Ara, de dia venen ventalls, castanyoles, mocadors. Si amenaça la tempesta, es passen als paraigües en un tancar i obrir d'ulls. De nit, viuen de les llaunes, de les flors –la gerbera és la nova rosa– o d'aquells *ovnis* blaus que il·luminen, al mateix temps, la foscor del cel a Barcelona, a Venècia i a Istanbul.

Ahir, davant del Museu Picasso, els venedors ambulants feien el seu agost. No sé si era càlcul o sort, però al llarg de tot el matí, el sol cremava sense compassió la cua de turistes. A l'altre costat, hi havia ombra i els ambulants eren en aquell altre costat.

L'home estava a la cantonada. Era el millor lloc perquè no se li escapava ningú. Desplegava mestria en l'art del comerç: venia aquelles figuretes dels Simpson que es mouen a ritme de la música i, en cinc minuts, aconseguia que vuit parelles

de turistes, gairebé tots russos encara que els nord-americans ja han conquistat l'asfalt barceloní, s'emportessin Homer com el millor *souvenir* de Barcelona.

Seguia amb l'explicació: «Sabem que és il·legal, però què hem de fer. Jo vaig treballar 10 anys com a cuiner, però no tinc ni atur ni res. No vull robar i hem de menjar». S'assenyalava la panxa. «És grossa», feia broma jo. I reia. Em citava a les 14.00 hores, quan «la urbana passa» per aquell

Abans eren mà d'obra invisible. Ara venen ventalls a les voreres

carrer i tots els ambulants es reuneixen en una plaça. Em deia que m'ho explicaria «tot», però a aquella hora a la plaça acordada només hi havia estrangers fent una cervesa a dos euros la canya.

Li preguntava a un cambrer que els veu cada dia com s'organitzen. Em deia que era un comerç «bucle» i «expres», per això de passar del ventall al paraigua en pocs segons. Ahir durant tot el matí, vaig caminar, en

cercle, per aquelles parades. Vaig seguir el *reposador*: l'home que, amb la motxilla a l'esquena amb una capsa de sabates plena de ventalls, rep trucades i surt corrent veloçment a reposar la mercaderia. El vaig veure per casualitat davant de la catedral i el vaig seguir fins al carrer de Montcada. L'home pot caminar hores, pendent del mòbil. No vaig descobrir qui reposa les castanyoles que, des de fa dos mesos, repiquen al centre.

«¿Parles castellà?» Li vaig preguntar a un noi amb ulleres de sol i engominat a la Rambla. «Romanès», em va respondre i es va posar, de nou, un xiulet a la boca donant per acabada la conversa que encara no havia començat. Des que va començar l'estiu, la banda sonora de la Rambla és el cant de la cigala. Li vaig preguntar a un quiosquer qui són aquells nois que es passen el matí xiulant i es vesteixen combinant els colors de les vambes amb els de les samarretes.

Em va dir que s'hi posen a l'estiu, que les seves dones venen ventalls –per cert, els guarden a la part superior de les cabines telefòniques– i que són amables. Els vaig observar una estona, amb el quiosquer. El quiosquer va dir que aquells nois no tenen res a veure amb els *trilers* ni amb els carteristes que apareixen a partir de les 19.30 hores. Tampoc amb els camells camuflats de llauners que reciten: «Marihuana, coca, beer». «Viuen al Poble-sec», em va dir l'home. A Barcelona, la gent, faci el que faci, si és a peu de carrer es reconeix. ≡

 cgaya@elperiodico.com